

Preview Vuurstorm

De vurige adem van de zonnwind teistert het oppervlak van de Vuurzone waardoor oneffenheden tot een algehele gladheid versmelten. Op dit deel van de planeet zijn geen bergen, geen heuvels en is er geen begroeiing. Er is geen leven.

Toch vertoont het egale oppervlak onderbrekingen. Hier en daar zijn schachten zichtbaar, die vrijwel verticaal omlaaglopen. Het vuur zoekt ook hier zijn weg en raast de diepte in. Steeds verder, tot het op een obstakel stuit: water. Want hier, diep onder het oppervlak van de planeet Faarch, loopt een ondergrondse rivier.

Door de botsing tussen water en vuur vindt er als het ware een explosie plaats en ontstaat naar beide kanten van de rivier een vloedgolf van kokend water en stoom. Doordat het vuur via meerdere schachten omlaagraast, komen de diverse vloedgolven met elkaar in conflict. De kolkende watermassa's kunnen maar één kant op: omhoog, naar de waterkamers.

Wanneer de planeet uit het perihelium komt en haar ellipsvormige baan om de alfazon vervolgt, neemt het verwoestende effect navenant af. Het vuur trekt zich terug uit de schachten en dooft. De ondergrondse rivier komt tot rust. De waterkamers lopen leeg en de temperatuur daalt langzaam tot een draaglijk niveau.

In een van de waterkamers schuiven twee paar handen een vuurvaste radonplaat in het plafond opzij. Een voor een verschijnen er bleke, bijna doorschijnende hagedisachtige schepsels die zich behendig langs het plafond van de waterkamer naar de muren verplaatsen. Op hun rug hangt een

stuk gereedschap. Het ziet eruit als een schraper waaraan een bakje is bevestigd. De schepsels klimmen met behulp van de tot zuignappen gevormde huidplooiën aan hun vingers en tenen als gekko's over de muren van de kamer en gaan aan het werk.

Telkens weer halen ze de schraper over de muur waar ze tegenaan gekleefd hangen en verzamelen ze de bruine, algachtige substantie die zich op de muren heeft afgezet. Het is zwaar werk en de oogst is mager. Aan het einde van hun lange werkdag hebben ze vaak maar een klein laagje algen in hun bakje verzameld. Maar het zijn kostbare algen. Ze bevatten een mineraal dat venuriet wordt genoemd en nergens anders in het universum wordt aangetroffen. Alleen hier, in de waterkamers van Faarch.

De vijf jongelingen die de waterkamer hebben betreden, rekken zich uit om met hun schraper een zo groot mogelijk oppervlak van de muur te bestrijken.

'Hé, Wansum,' roept een van hen naar zijn broeder die aan de andere kant van de kamer aan het werk is. 'Heb je al bericht gehad van de Raad wanneer jij aan de beurt bent voor het ritueel? En hebben ze je al verteld wie je partner wordt?'

De aangesprokene grinnikt. 'Als dat zo is, ga ik het jou echt niet vertellen, Birsum. Ik ben niet van plan slachtoffer te worden van een van jouw vrijgezellenfeestjes.'

De anderen willen zich er lachend mee bemoeien als er een hoofd door de opening in het plafond verschijnt. 'Jongens, er is iets mis. Het contact met de andere kant is verbroken.'

Wansum laat zijn ogen rollen. 'Nee hè, weer een storing in de atmosfeer?' roept hij uit.

'Nee, dit is anders. Ik was in gesprek met de fabriek, toen het contact gewoon van het ene op het andere moment wegviel. Het lijkt wel alsof ...'

De Faarchaan zal zijn zin nooit kunnen afmaken. Hij tuimelt

door de opening in het plafond en komt met een doffe klap op de grond terecht. Zijn hoofd ligt onder een onmogelijke hoek en het bloed gutst uit zijn doorgesneden keel.

Van de eerder zo vrolijke stemming in de waterkamer is niets over. De jongelingen hangen als versteend aan de muren en staren verbijsterd naar het ontzielde lichaam van hun soortgenoot een paar meter onder hen. Er stroomt al snel geen bloed meer uit de gapende wond. De stilte is intens. Alleen het kabbelen van de ondergrondse rivier is hoorbaar door de gaten in de vloer aan het uiterste eind van de kamer.

De onnatuurlijke stilte duurt niet lang. In de opening van het plafond verschijnt een ander gezicht. 'Nog meer hagedissen,' roept de galactiaan met hese stem naar iemand achter hem. 'Deze hele planeet wordt bewoond door achterlijke reptielen. Spreken jullie Anterraans?' roept hij vervolgens naar beneden. 'Kunnen jullie me verstaan? Ik wil dat jullie een voor een naar boven komen. We moeten een goed gesprek hebben. O ja,' voegt hij er grijnzend aan toe. 'Ik zou niet te lang wachten, als ik jullie was.'

Toch aarzelen de jongelingen, ondanks de dreigende klank in de stem van de galactiaan. 'We kunnen ontsnappen via de watergangen,' roept een van hen in zijn eigen taal uit. 'Zij kunnen hier niet komen.'

Vrijwel meteen klinkt het fluitende geluid van een diffuser. De jongeling verliest zijn grip en glijdt als in slow motion naar beneden waarbij rode vegen als stille getuigen op de muur achterblijven.

'Vanaf nu spreken we alleen nog maar Anterraans,' zegt de galactiaan. 'Bij elk woord dat ik niet begrijp, gaat een van jullie eraan. Bovendien word ik bijzonder chagrijnig van wachten. Ik zou een van jullie dan zomaar als schietschijf kunnen gebruiken.'

De jongeling naast Wansum kijkt in paniek om zich heen. Hij laat zich op de grond vallen en rent naar de openingen

achterin de waterkamer. Voordat hij echter halverwege is, klinkt opnieuw het fluitende geluid van de diffuser. Met een kreet valt de jonge Faarchaan voorover. Onder hem verschijnt een bloedplas die met de seconde groter wordt.

‘Nog iemand?’ roept de galactiaan grijnzend uit.

De drie jongelingen die nog over zijn, werpen elkaar een vertwijfelde blik toe en beginnen dan haastig te klimmen.

Wanneer Wansum en zijn overgebleven ploeggenoten door de opening in het plafond zijn gekropen, worden ze ruw door de gang in de richting van de centrale ruimte geduwd. Met afgrijzen staren ze naar een vijftal dode broeders die daar op een slordige hoop zijn gegooid.

De vloer is bezaaid met omgevallen meubilair en pionnen van het populaire spel *Stargate* dat de werkers na afloop van hun dienst graag spelen.

In de muren van de centrale ruimte zijn een paar doorgangen zichtbaar. Ze leiden naar de slaapvertrekken van de werkploegen. Protesterende kreten geven aan dat de vertrekken niet leeg zijn. Een paar seconden later verschijnt er een groepje slaperige Faarchanen. Ze worden met harde hand de centrale ruimte ingedreven.

Met z'n achten staan ze op een kluitje in een hoek van de ruimte. Ongelovig staren ze naar de galactianen die op zo'n abrupte manier hun vreedzame wereldje zijn binnengedrongen.

De indringers zien er dreigend uit. Hun hoofden zijn kaal. Hun huidskleur is donkerblauw. Hun gegroefde gelaat met de koude, gele ogen straalt een ongekende wreedheid uit en hun gespierde armen eindigen in klauwhanden met grote, zwarte nagels. En in die klauwhanden hebben ze een diffuser die ze op dat moment op de angstige groep Faarchanen gericht houden.

Een van de indringers, degene die Wansum en zijn groep

opdroeg naar boven te komen, schopt een stoel opzij. 'Weten jullie wie wij zijn?' vraagt hij met zijn hese stem. Zonder op antwoord te wachten gaat hij verder. 'Wij zijn Landataren. Wel eens van gehoord?'

De Faarchanen wisselen een snelle blik. Wansum waagt het om antwoord te geven. 'Wij bemoeien ons niet met andere bewoners van het universum, heer. De Raad heeft waarschijnlijk wel van u gehoord. De Raad regelt alles wat met handel te maken heeft en ...'

'Handel,' sist de Landataar op minachtende toon. 'Wij zijn hier niet om te handelen.'

Wansum slikt. 'Wat wilt u dan van ons, heer?' vraagt hij met meer moed in zijn stem dan hij zelf voelt.

De Landataar grijnst met opgetrokken wenkbrauwen. 'Nee maar, we hebben zowaar een slimme hagedis in ons midden.' Grinnikend loopt hij naar Wansum toe en slaat zijn arm om de tengere schouders van de jongeling. 'Wat wij willen, jochie? Dat zal ik je vertellen ...'

Kit Gardner leunt achterover in haar comfortabele stoel aan het gangpad van een kleine wingbody. Het vliegtuig biedt ruimte aan vierentwintig passagiers en is tot op de laatste zitplaats bezet met studenten en oud-studenten van de Caltech. Over een halfuurtje zullen ze op *Creech Airbase* landen en worden ze door officials van het vliegveld naar *Groom* gebracht. Kit kent niemand van de groep en dat vindt ze wel zo plezierig. Ze heeft zich voorgesteld met alleen maar "Kit". Ze wil de naam Gardner, die misschien vragen oproept vanwege de link met Gardner Investigations, zo min mogelijk laten vallen.

Loom laat ze haar blik over de rijen stoelen voor haar glijden. Onderwijl volgt ze via haar headset met een half oor de nieuwsberichten. *'De aanslag van gisteren is opgeëist door de anti-universalisten. Ze willen dat Aarde zich terugtrekt uit ...'*

Kit gaapt en staart langs haar buurvrouw uit het raampje.

'Wetenschappers van de universiteit van Riyad beweren een doorbraak te hebben bereikt bij hun pogingen het waterveld rond de quasar van Andronov te ontginnen en ...'

Vanuit de pantry komt de geur van vers gezette koffie.

'Beursnieuws. De koers van ruwe olie is gedaald tot ...'

Als de stewardess langskomt, accepteert Kit dankbaar een bekertje.

'Dan volgt nu het weer: veel zon en het blijft droog. De wind is matig, uit noordelijke richting en met temperaturen rond de achtentwintig graden wordt het een warme dag.'

Kit nipt van haar koffie. Driekwart jaar geleden heeft ze zich opgegeven voor een excursie naar de *Groom Lake Test Site* in de Nevadawoestijn, in de volksmond ook wel *Area 51* genoemd. Een naam die zelfs nu nog tot de verbeelding spreekt. Ze kijkt vol spanning uit naar de komende uren. Niet

omdat ze de excursie zo interessant vindt, maar om een heel andere reden. Ze hoopt meer te weten te komen over haar ruim tweeëntwintig jaar geleden verdwenen moeder. Ze heeft het dossier dat haar vader over de verdwijning had samengesteld van voor naar achter uitgespit. En ze zou de naam privédetective niet verdienen als ze niet een paar minime details zou hebben gevonden die tot nieuwe inzichten en aanknopingspunten hebben geleid.

Ook tijdens haar werk is ze min of meer toevallig op informatie gestuit. Ze heeft aanwijzingen dat Philippe Marquestor, een Braziliaanse wetenschapper, vier jaar geleden nog naar haar moeder heeft geïnformeerd. Mede daardoor is ze ervan overtuigd geraakt dat haar moeder nog in leven moet zijn.

Tussen haar opdrachten door is ze nu op zoek naar deze Marquestor. Iets wat nog niet zo gemakkelijk is, omdat de man vanwege zijn leeftijd geen ID-chip heeft. De laatst bekende plaats waar hij werkzaam zou zijn geweest is een laboratorium in de Nevadawoestijn, waar hij zich zou hebben beziggehouden met onderzoek op het gebied van celmanipulatie.

Het is echter niet alleen deze wetenschapper die haar heeft doen besluiten zich voor de excursie op te geven. Ze heeft de afgelopen jaren geprobeerd de andere leden van het researchteam waarvan haar moeder deel uitmaakte op te sporen. De meesten waren allang overleden, maar een van hen is bijna een jaar geleden in de hal van het L.A. Medical vermoord. De man overleed praktisch in Kits armen. Hij bleek te zijn gedood door een minuscuul pijltje dat in curare was gedoopt. Curare afkomstig uit een laboratorium in de Nevadawoestijn.

Het zoemende motorgeluid van de wingbody verandert en Kit merkt dat ze de daling inzetten. Ze zet haar stoel rechtop en

doet haar gordel vast. Ze is benieuwd of ze iets te weten komt. Het is tenslotte slechts een vermoeden dat zich in het gebied waarnaar ze op weg is een laboratorium bevindt. Maar volgens Miro, de aan haar ID-chip gekoppelde neurobot waarmee ze via haar gedachten kan communiceren, is het de enige plek in de Nevadawoestijn die ervoor in aanmerking komt. En Miro kan het weten: hij heeft toegang tot alle COMbot-systemen en databases ter wereld én daarbuiten.

Kit denkt terug aan de afgelopen maanden. Ze vindt het nog steeds een wonder dat ze door de screening is gekomen. Aan de andere kant, als er op de basis niets te vinden is dat een vingerwijzing kan vormen naar haar moeder, waarom zouden ze haar dan niet gewoon toelaten?

Als de wingbody een bocht maakt om naar de landingsbaan te draaien, wordt er door de raampjes een uitgestrekt complex met gebouwen in allerlei soorten en maten zichtbaar en neemt het opgewonden geroezemoes om haar heen toe.

Het kleine schokje waarmee de wingbody weer contact maakt met het aardoppervlak haalt haar uit haar overpeinzingen. Nog even.

Anderhalf uur later staat Kit samen met de andere leden van de groep het vervoer na te kijken waarmee ze bij de toegangspoort van Groom zijn afgezet.

De schroeiend hete woestijnwind is hard en jaagt zand en stof door de lucht. Af en toe klinkt het geratel van stukken golfplaat die tegen elkaar klapperen. Over de grond tollende tumbleweeds versterken het gevoel van verlatenheid dat het gebied oproept.

Met een hand boven haar ogen laat Kit haar blik over het gebied glijden. Het hele terrein is, voor zover ze het kan zien, omgeven door een hoge afrastering. Om de paar meter zijn borden opgehangen met *“restricted area”* en *“no trespassing beyond this point”*. Het maakt een afwijzende en ongastvrije

indruk en ze voelt zich niet op haar gemak.

Buiten de afrastering zijn hier en daar overblijfselen zichtbaar van kleine bouwwerken. Tussen de restanten ligt een kapot uithangbord waarop nog vaag de afbeelding zichtbaar is van een buitenaards wezen, zoals men vroeger dacht dat het eruit zag. Onwillekeurig grinnikt Kit bij het zien van de simpele, bijna kinderlijke voorstelling. Door haar werk heeft ze inmiddels een aantal bewoners van het universum ontmoet. Ze weet als geen ander dat galactianen net zo divers in hun voorkomen zijn als de diersoorten die op Aarde leven.

In de verte, achter de afrastering, zijn de contouren zichtbaar van een verzameling gebouwen. Een stofwolk maakt zich los uit de achtergrond en verplaatst zich richting het toegangshek.

Het duurt niet lang voordat er een grote, ultramoderne legertruck zichtbaar wordt die aan de andere kant van het hek stilhoudt. Twee in uniform geklede mannen springen eruit en komen hun kant oplopen. In hun hand hebben ze een scanner.

Kit houdt haar adem in wanneer zij aan de beurt is om door het hek te lopen. Dit is het cruciale moment. Het moment waarop haar alsnog de toegang kan worden geweigerd. Er klinkt een geluidssignaal en Kits hart slaat een slag over. De man die de scanner hanteert, kijkt echter alleen even op het display en gebaart dan dat ze kan doorlopen. Twee stappen, dat is alles, dan is ze binnen.

Tijdens de rit naar de hoofdgebouwen van de basis vertelt een van de militairen hoe de procedure in zijn werk gaat. 'We brengen jullie naar de ontvangstruimte. Daar krijgen jullie een toegangscode om jullie aanwezigheid op de basis te registreren. Daarna zal een van onze collega's jullie rondleiden.'

Kit vermoedt dat de code ook is bedoeld om te zorgen dat de excursieleden niet "ongezien" ergens naar binnen kunnen

lopen. Om haar heen zitten de andere leden van de groep opgewonden met elkaar te praten. Kit glimlacht en knikt plichtmatig, maar probeert ondertussen te bedenken hoe ze onder de code kan uitkomen.

In de ontvangstruimte worden ze begroet door een man in uniform. 'Goedemorgen, mijn naam is sergeant Patrick Sommerville.' Hij wijst op een balie waar een medewerker bezig is een encryptor te starten. 'Jullie kunnen daar je code halen. Ik wacht hier op jullie.'

Kit loopt in eerste instantie met de groep mee, maar terwijl de andere excursieleden druk met elkaar in gesprek zijn, beweegt zij zich subtiel langs de wachtenden terug naar de sergeant. 'Welke facilitaire diensten biedt de basis tegenwoordig?' vraagt ze hem.

'Nou, we hebben natuurlijk als vanouds een militaire functie, maar zoals u heeft gemerkt, geven we sinds een paar jaar ook rondleidingen over het terrein,' antwoordt de man.

'In het verleden gingen er geruchten dat jullie hier buitenaardse voorwerpen en levensvormen zouden bestuderen. Was dat echt zo?'

De sergeant grinnikt. 'Nou, het was voor mijn tijd, maar ik ken de verhalen. Maar of er iets van waar is? Wat ik wel weet, is dat ze hier de Anterranen onderdak hebben verleend die voorafgaande aan de interventie op Aarde arriveerden. Ze zijn in quarantaine gehouden en hebben later samen met onze wetenschappers gewerkt aan de ontwikkeling van het Aardse teleportersysteem. En natuurlijk aan het membraan dat zowel ons als andere galactianen tegen vijandige atmosferen moet beschermen.'

'Dan hebben jullie hier dus laboratoriumfaciliteiten.'

'Gehad. Ik ben bang dat er, behalve een paar units van de quarantaine-afdeling, inmiddels niet veel van over is. Ik geloof zelfs dat ook de laatste units op dit moment worden ontmanteld.'

‘Krijgen we de kans om er kijken?’

‘Nee, dat gedeelte is niet toegankelijk voor publiek. Bovendien hebben we een vast programma en hebben we al onze tijd nodig om dat af te werken. Is iedereen intussen voorzien van een code?’ vraagt hij aan de andere groepsleden die zich inmiddels om hen heen hebben verzameld.

Er gaat een bevestigend gemompel op.

‘Voordat we verdergaan, wil ik benadrukken dat het van het grootste belang is dat jullie niet van de groep afdwalen. Het complex is enorm uitgestrekt en de kans dat jullie verdwalen, is groot. Dankzij de code die aan jullie ID-chip is gekoppeld, vinden we jullie wel weer, maar of dat dan deze week nog is ...’

Er gaat een gegrinnik op en de spanning, die als een strakgespannen snaar voelbaar was, ebt weg. Ook Kit is opgelucht. Blijkbaar is er niemand gealarmeerd geraakt door haar naam en heeft niemand gemerkt dat zij geen code heeft ontvangen.

De sergeant vertelt vervolgens wat het programma van de excursie is en deelt neuroflyers uit. ‘Graag na afloop van de dag weer inleveren,’ zegt hij. ‘Dan kunnen we ze weer voor de volgende groep programmeren.’

Het eerste halfuur loopt Kit braaf met de groep mee om hangaars met antieke stealth straaljagers en de eerste drones te bekijken. De kaartenkamers waar grote vliegkaarten aan de wanden hangen en waar de eerste gps-navigatiesystemen te bewonderen zijn, vinden gretig aftrek bij haar excursiegenoten. Zelf speurt ze heimelijk naar trappen, liften en afwijkende deuren.

Terwijl ze door een gang naar de volgende bezienswaardigheid lopen, een ruimte met oude buitenaardse voorwerpen, passeren ze een groepje van vijf militairen. De sergeant wisselt een paar woorden met ze. Er gaat gelach op.

Er wordt niet op de groep gelet. En de groep let niet op haar. Kit verdwijnt onopgemerkt door een matglazen deur aan haar rechterkant en rent met twee treden tegelijk een trap af.

- 2 -

In een ander deel van de basis kijkt een man gekleed in air force-uniform fronsend op het scherm van zijn COMbot. Met afgemeten stappen verlaat hij zijn kantoor en neemt hij een beveiligde lift naar een gedeelte dat diep onder de begane grond ligt. Nadat hij zich bij diverse deuren heeft laten scannen om toegang te verkrijgen, plaatst hij uiteindelijk zijn handpalm op de metalen plaat van een schuifdeur.

De man stapt de hal erachter binnen en klopt op een matglazen deur. Zonder op antwoord te wachten, loopt hij het raamloze kantoor binnen. 'We hebben een situatie,' meldt hij de burger achter het bureau.

De aangesprokene kijkt op van de SmartGlass desktop waarop een aantal naast elkaar gerangschikte documenten zichtbaar zijn. 'O?' is zijn reactie terwijl hij zich weer over de documenten buigt.

'Kit Gardner is opgedoken,' vervolgt de man.

De burger kijkt de man voor hem verstoord aan. 'Hoe kan dat?'

'Ze zit bij de excursie.'

'Ik dacht dat jullie iedereen screenden, kapitein?'

'Ze moet erdoorheen zijn geslipt. Of iemand heeft de connectie niet gelegd.'

'Nou ja, gelukkig hebben jullie alles opgeruimd. Toch?'

De kapitein kijkt de burger ietwat ongemakkelijk aan. 'We zijn er nog mee bezig.'

'Slordig!' Zuchtend leunt de burger achterover. 'Wie leidt de groep rond?'

'Sommerville.'

‘Kun je hem laten oproepen voor een of andere klus en zijn plaats innemen, zodat je haar in de gaten kunt houden?’

De kapitein schudt zijn hoofd. ‘Geen kans. Ik heb over tien minuten een stafvergadering in verband met een andere kwestie.’

‘Mooi is dat dan.’ De burger trommelt met zijn vingers op het glazen bureaublad. ‘Jullie zullen haar kwijt moeten zien te raken, kapitein. Bovendien is het niet de eerste keer dat deze vrouw ergens opduikt waar we het niet verwachten,’ vervolgt hij peinzend. ‘Om toekomstige problemen te voorkomen, is het misschien beter als ze voorgoed verdwijnt.’

‘U wilt haar laten elimineren?’

‘Kwijtraken, kapitein. Op wat voor manier interesseert me niet.’